

HARLEQUIN®

AJALOOLINE ROMAAN

*Teekond
bukatusest
õnneni*

Louise Allen

See mees on tema päästja

Louise Allen
From Ruin to Riches
2014

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2014 by Melanie Hilton

© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M08276514
ISBN 978-9949-25-578-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Autori saatesõna

Perekonnaajaloo uurimine on paeluv hobi, mille kaudu saame mõnikord rabava ülevaate sellest, kuidas elasid meie esivanemad. Oma eellaste lugusid jälgides olen mõnigi kord saanud häid mõtteid süžeede arendamiseks. George'ide ajastu karmid karistused kuritegude eest ja autokraatlik kohtusüsteem – näiteks teenijanna poomine hõbelusika varguse eest, mis leiti hiljem tooli servalt maha kukkununa – panid mind mõtisklema, kuidas võis süütu inimene reageerida teda ähvardavale vahistamisele, ning sellest sai üks lähtepunkt praeguse loo kirjutamisel.

Teine tahk oli tolle ajastu meditsiiniteadmiste kehv tase – arvatakse, et arstid tapsid rohkem patsiente, kui terveks ravisid. Ja nii leidsingi kangelase ja kangelanna, kes on mõlemad meeleheitel ning haaravad kinni mõistuseabi-elust kui lahendusest oma muredele ega oota, et abielu kestaks kauem kui üks öö.

Aga mis siis, kui kestaks? Mis siis, kui Julia Prior ja Will Hadfield avastaksid, et nad on vägagi elus ja tõepoolest abielus, ent sisuliselt võõrad? Ma loodan, et te naudite seda, mis nende loost lõpuks sai, sama palju kui mina selle kirjutamist.

*Doktor Joanna Cannonile
tema hindamatute nõuannete ja abi eest
Willi haigusest ülevaate saamisel*

Esimene peatükk

16. juunil 1814 *Queen's Head*i võõrastemajas
Oxfordshire'is

Ta oli üleni jõu ja meheliku ülbuse kehastus, kui küünla-valgus tantsiskles tema pikkadel alasti jäsemetel, kui ta seisis ja valas rubiinpunast veini klaasi ning kummutas selle siis ühe pika sõõmuga kõrist alla.

Julia polnud seda kujutlenud nii, et on Jonathani embuses selles võõras voodis. Mees polnud nii õrn, nagu tema oli lootnud, ja see oli valusam, kui ta oli arvanud. Aga samas oli Julia olnud väga võhiklike teadmistega, nii et järgmisel korral on tal jalad rohkem maas. Ta seadis end mõnusasti tagasi mehe kehast jäänud sooja lohku.

„Jonathan?” Ta tuleb nüüd tagasi, võtab Julia kaissu, suudleb teda, räägib täpsemalt nende plaanidest ja kogu ebamäärasus kaob. Sellel rutakal reisil *Wiltshire*'ist oli Jonathan ratsutanud peaaegu kogu tee kerge tõlla kõrval ja alumise korruse söögisaal, kus nad õhtustasid, polnud koht, kus arutada nende ühist uut elu.

„Julia?” Mehe hää! kõlas hajameelselt. „Sa võid end seal pesta.” Jonathan nookas peaga toanurgas asuva sirmi suunas ja valas endale veel ühe klaasi veini, selg endiselt Julia poole.

Soojusega segunes murelikkus. Kas ta oli valmistanud Jonathanile pettumuse? Võib-olla oli mees lihtsalt väsinud, Julia oli päris kindlasti. Ta libistas end sassis linade vahelt välja, tõmbas ühe neist endale ümber ja läks padinal sirmi juurde, mis varjas pesulauda.

Armatsemine oli piinlikult niiske tegevus, veel üks väike jahmatus selgusele jõudmise õhtul. See õpetab teda mõtlema nagu armuvalus vaevlev tüdruk. Oli aeg saada uuesti täiskasvanud naiseks, kes teeb mõistliku otsuse haarata ise ohjad oma elu juhtimiseks, mõtles Julia virila naeratusega oma romantilistest unelmatest. See oli päriselu ning ta oli siin mehega, keda armastas ja kes armastas teda piisavalt, et riskida skandaaliga ja röövida Julia sugulaste käest.

Sirm varjas ühest servast osaliselt akent ja Julia sirutas käe, et sikutada kardinaalid paljastavaid aknaruute täielikult katma, enne kui langetas lina.

„Londoni uudised!” Alt kostis postipasuna hüüd, mis oli liiga äkiline, et seda eirata. Julia nägi kardinaalilust, kuidas postitõld veeres kolinal talliesise õue kaare alt välja ja pööras paremale. See oli sekundiga kadunud. *Veider. Miks ma seda küll veidraks pean?*

Julia oli liiga väsinud, et kummaliste mõtetega pead vaevata. Ta pesi end, kinnitas lina sobivamalt ja tuli sirmi varjust välja, ootamatud liblikad kõhus tantsisklemas. Jonathan oli nüüd pooleldi riides ning istus ainiti tühja kaminasse vaadates ja veiniklaasi jalga sõrmede vahel kee-

rutades. Tema särk oli eest lahti, paljastades lihaselise ja laia rinna, noolekujuline tumedate rinnakarvade rida kadus ratsapükstesse... Julia silmad jälgisid seda ja ta tundis, et punastab.

Kui külm oli viibida eemal mehe soojaõhkuvast kehast. Julia valas endale veini ja keris end päevinäinud tugitooli Jonathani oma vastas. Mees mõtleb kindlasti järgmisest hommikust, pikast teekonnast Šotimaa piirile ja nende abiellumisest. Võib-olla kartis ta jälitamist, kuid Julia kahtles, kas nõbu Arthur teeks endale tüli nende asupaiga väljaselgitamisega. Nõbu Jane kriiskaks ja lehviks ringi ning soiuks skandaalist, kuid rohkem kui miski muu teeks talle muret oma tööorjast ilmajäämine.

Vein oli viletsat sorti, hapukas ja lahja, kuid see aitas kuidagi asjadest sotti saada. Tundus, justkui oleks Julia mõistus viimastel päevadel end välja lülitanud ja temast oli saanud tühipaljas tuulepäine armunud plika selle asjaliku naise asemel, kes ta tegelikult oli.

Sa oled armunud. Ja sa oled käitunud kohutavalt pööraselt, teatas Juliale sisehäääl, mis oli eeldatavasti tema südametunnistus. Jah, kuid see ei tähenda, et ma oleksin kasutu nannipunn, vaidles Julia vastu. Ma pean mõtlema, kuidas saaksin abiks olla.

Rappuv ülikiire sõit üle maa oli olnud üsna arusaadav, kui Jonathan selgitas, miks nad otse põhja Glousterisse ei sõida ja sealt piiri poole teele ei asu. Kirde suunas haagi tegemine ja siis põhja minek ajaks jälitajad segadusse ja too maantee, kui nad sellele välja jõuavad, on parem. Umbes kümme miili tagasi olid nad keeranud Maidenhead-Oxfordi maanteele, kuid ilmselt olid Oxfordi võõrastemajad

võimatult kallid, nii et see praegune, mis jäi linnast välja, oli mõistlik valik nende esimeseks ööks.

Julia hoolitseb nüüd raha eest, jälgib hoolega kulutusi, säästab Jonathani vähemalt arvetega tegelemise murest. *Põhja suunas, piirile. Gretnasse. Kui romantiline.*

Põhi. See oligi valesti. Vein loksus Julia klaasist linale ja tegi selle justkui vereplekiliseks. Postitõld läks Londonisse ja see oli keeranud paremale, selles suunas olid ka nemad liikunud, enne kui siia saabusid.

„Jonathan.”

„Jah?” Mees tõstis pilgu. Neist pikkade ripsmetega sinistest silmadest, mis panid Julia südame alati pekslema, oli võimatu midagi välja lugeda nagu alati.

„Miks me sõitsime kümme miili lõuna poole, enne kui siia jõudsime?”

Mehe näoilme karmistus. „Sest see tee viib Londonisse.” Jonathan pani klaasi käest ja tõusis püsti. „Tule tagasi voodisse.”

„Aga me ei lähe Londonisse. Me läheme Gretnasse, et abielluda.” Julia hingas paar korda valuliselt, kui mees ei vastanud, ja talle koitis tõde. „Me ei kavatsenud üldse Šotimaale minna, eks ole?”

Jonatahan kehtas õlgu, ent ei vaevunud väitma vastupidist. „Sa poleks minuga tulnud, kui oleksid muud teadnud, on nii?”

Kuidas võis küll maailm vaid ühe südametuksega muududa? Julia arvas, et teda oli varemgi külmatunne haaranud, kuid see oli tühiasi võrreldes praegusega. Võimatu oli Jonathanist valesti aru saada. „Sa ei armasta mind ega katse minuga abielluda.” Nüüd polnud Julia mõttetegevusel midagi häda.

„Õigus.” Mees muigas, see oli tema armas aeglane ja unine naeratus. „Sa olid oma sugulastele tõeline nuhtlus, hoidsid sellest kohast kinni, nõudsid, et saaksid sinna jääda.”

„Aga Grange on minu kodu!”

„Oli sinu kodu,” parandas Jonathan. „Pärast su isa surma kuulub see su nõole. Sa oled kulukas ja keegi pole piisavalt rumal, et abielluda kamandava ja kohmaka sinisukast naisega nagu sina, kel puudub kaasavara. Nii et...”

„Nii et Arthur arvas, et skandaalne põgenemine Jane'i mustast lambast kauge sugulasega aitab mu igaveseks tema kaelast ära saada.” Jah, nüüd oli asi väga selge. *Ja ma magasin sinuga.*

„Täpselt nii. Ma arvasin kogu aeg, Julia, et sa oled arukas. Sel korral olid sa pisut aeglase taibuga.”

Kuidas sai Jonathan välja näha samasugune, kõlada samamoodi ja ometi olla täiesti erinev sellest mehest, keda Julia oli arvanud end armastavat? „Ja nad lasksid sul paista väärilt mõistetud heidikuna, nii et ma tundsin sulle kõigest kaasa.” Sugulaste sepitsus oli nii selge, nagu oleks see Julia ette paberile kirja pandud. „Ma poleks kunagi uskunud, et Arthuril on nii palju kavalust.” Jahedus Julia sisemuses tardus jäiseks. „Ja mida sa siis nüüd kavatsed teha?”

„Sinuga või, kallike?” Jah, seal see oligi, praegu oskas Julia seda otsida: kurja hundi pilk, mis vaatas neist sinisest silmadest. Julm, lõbutsev. „Sa võid minuga tulla. Ma pole vastu. Sa pole voodis eriti hea, aga ma arvan, et võiksin sulle mõned nipid õpetada.”

„Saaksin su armukeseks?” *Ainult üle oma laiba.*

„Kuuks või paariks, kui sa oled tubli. Me läheme Londonisse – küllap sa leiad seal varsti midagi või kedagi. Tule nüüd tagasi voodisse ja näita mulle, et sa oled väärt armukesena pidamist.” Jonathan tõusis püsti, haaras Julial käest ja tõmbas ta püsti.

„Ei!” Julia tõmbus tagasi. Mehe sõrmed haarasid tal pihtidena randmest, ta tundis, kuidas ta haprad luud painduvad.

„Nüüd oled sa libu,” sõnas mees, „nii et lõpeta vastupunnimine. Tule siia ja anna endast parim. Ei või iial teada, ehk õpid seda nautima.”

„Ma ütlesin *ei*.” Jonathan oli valelik, petis, kuid ta ei oleks ju kindlasti vägivaldne?

Paistis, et Julia eksis ka selles. „Sa teed seda, mida mina ütlen.” Kui Julia vastu ajas, muutus valu randmes järjest ebameeldivamaks.

Naise jalad libisesid vanadel vahatatud põrandalauadadel, kaminaesine vaip läks kortsu ja Julia komistas, kaotades tasakaalu. Kukkudes sai käsivars meeletult põrutada, seejärel Jonathani haare lõdvenes ja ta oli vaba. Valust, hirmust ja vihast nuuksudes langes Julia prauhti kaminavõrele. Tuletangid lendasid kolinal talle otsa, nii et küünarnukk ja käsi said ridamisi tugevaid väikseid hoope.

„Aja ennast püsti, sa kohmakas lirva.” Jonathan sirutas käe, et temast kinni krabada, haaras tal juustest, väänas ja sikutas. Julial oli võimatu end eemale veeretada. Ta pekkis meeletuna käega, et meest tabada, ja andis löögi, millest tema käsi tagasi põrkus. Jonathan laskis temast õhku ahmides lahti. *Tõuse püsti, jookse...* Julia keeras end mehe

haardest vabaks, tabas voodi jalutsit ja vedas end värisevatele jalgadele püsti.

Vaikus. Jonathan oli tuleasemel siruli, pea sügavpunasest loigus. Julia käsi oli märg. Ta langetas pilgu sõrmedele, mis hoidsid jäigalt ahjuroobist. Julia käsi oli vereplekiline, veri oli nirisenud raudroobilt.

Veri. Nii palju verd. Julia laskis roobil käest langeda ja see veeres Jonathani paljaste jalgade juurde. *Mitte üle oma laiba, vaid üle Jonathani laiba. Oh jumal küll, mida ma tegin?*